

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous
I la setmana que ve:
Panikkar-Lapide:
l'art de dialogar

Estils

MÓN VOLÀTIL
Francesc Torralba fa un diagnòstic de la societat actual i de com l'individu s'ha d'adaptar per viure en un món dominat per la incertesa, la hiperacceleració i l'excés d'informació.

La teòloga francesa Annick de Souzaenelle. Foto: J. V. / Contrasto

Annick de Souzaenelle: viure l'esperit

Ortodoxa oberta a altres tradicions, aquesta teòloga singular reivindica la vivència interior per sobre de les creences particulars

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Nascuda fa gairebé un segle (1922), el seu cor encara bombeja intuïcions, conclusions i reflexions que una ment lúcida sap expressar, com ho proven nombrosos vídeos que circulen per la xarxa amb les seves entrevistes i xerrades dels últims anys. A França és una institució del món de les anomenades espiritualitats vives, una etiqueta borrosa per assenyalar el conjunt de tradicions religioses i cerques interiors que tenen un sentit per als nostres dies i no es queden en meres relíquies del passat. Annick de Souzaenelle té un recorregut particular que l'ha portat a ser considerada una gran teòloga dins del cristianisme ortodox al mateix temps que una erudita heterodoxa que beu de diverses fonts i savieses de la humanitat. ¿El seu secret de bona comunicadora? No quedar-se estancada en dogmes, tampoc defugir-los; no tenir por a caminar sola, a la vegada que aprecia el bon acompanyament, parlar a tothom, i no a uns quants... "La transcendència és una qüestió d'experiència. Al centre de les meves experiències personals més difícils de viure sempre he mantingut la intuïció que només la mística pot aportar un sentit a la vida. I quan dic mística, parlo evidentment del misteri de la condició humana en allò més íntim de la seva existència, i d'una dimensió del Tot-Altre que podem experimentar en la quotidianitat. Les elucubracions fantasmagòriques o una curiositat ambigua cap al

desconegut pel desconegut mai m'han cridat l'atenció", puntualitza.

Camí inesgotable

Matemàtica de formació, infermera de professió i autora d'una vintena de llibres, va néixer en un context catòlic que aviat va abandonar. Com ella mateixa explica, va tornar a interessar-se per l'espiritualitat arran d'una experiència al Marroc, on va treballar cinc anys. Allà la serenor i la pregària d'una mare musulmana davant la malaltia de la seva filla van fer que li tornés aquest anhel que havia soterrat. L'any 1958, de tornada a París, decideix convertir-se al cristianisme ortodox mitjançant el pare Eugraph Kovalevsky, atreta per aquesta tradició que l'empenya a buscar per ella mateixa. Començà llavors el seu periple introspectiu i estudiós alhora. Aprèn l'hebreu per poder "menjar-se" les Escripures i bastir ponts entre el cristianisme i el judaisme, a més de submergir-se en el món de la mitologia i el simbolisme. "El mite -diu- és com un trencaclosques de símbols, ens introdueix en les nostres profunditats més grans mitjançant una història, o més aviat una metahistòria, d'un relat que se situa fora de l'espai i del temps. Aquest relat pot semblar naïf, banal i fins i tot trivial a priori... però no per això ineficax, ja que el mite té per funció fer-nos accedir a una realitat superior, intransmissible al nostre àmbit mental sense un intermediari". Sense oblidar els seus estudis científics, buscarà un equilibri amb la seva devoció: "L'ús sense vergonya de l'irracional és un perill seriós, però ni més ni menys greu que el del racionalisme exacerbant, que tapa

Respecte Souzaenelle és una gran teòloga en el món ortodox i una herudita heterodoxa

Èxit No s'ha quedat estancada en els dogmes i tampoc els ha defugit

un desig incontrolat de voler posseir totalment la vida. Privar-nos de discerniment en l'àmbit irracional no és pitjor que intentar allunyar-nos de tota transcendència".

Aquesta fal·lera per aprendre, interpretar i experimentar la porta a ser una de les grans exegetes de la Bíblia dels nostres dies, lectura feta lletra a lletra, sense presses, sense tòpics. "Tenim el costum de llegir tots els relats bíblics com si fóssim uns espectadors aliens, mentre que en som els actors interpellats a cada moment. Això es fa evident en el mite que podem anomenar de la Caiguda, un relat que ens mostra que l'ésser humà, amputat de la seva interioritat, ha esdevingut exterior a ell mateix. El llibre del *Gènesi* l'hem entès sempre com un relat sobre la creació del món exterior a nosaltres, situat a l'origen dels temps històrics, sense comprendre que ens parla essencialment de la nostra interioritat i, per tant, és d'una actualitat colpidora. En el seu sentit més profund, la Bíblia només ens parla de l'ésser humà interior".

Un nou sentit del sacrifici

En aquesta recerca, que comença pel sentit literal de les paraules que apareixen a les Escripures, Souzaenelle desmunta conviccions com, per exemple, la del patiment com a sacrifici. "Hi ha una mena d'elogi del dolor en què el mal és un bé, fet que, evidentment, és absurd i és un dels motius pels quals molta gent que pateix s'allunya del cristianisme. Un allunyament justificat, ja que discursos com aquests són a anys llum de l'experiència que cadascú pot tenir. Quan un pateix, pateix i prou. Però si

que podem parlar d'una integració d'aquest patiment, escoltar el que ens diu, el seu llenguatge. Podem entendre que pot ser portador d'un sentit, que podem reconsiderar-ho tot en un procés transformador a partir del moment en què decidim posar-nos a caminar cap a la nostra culminació interior. No es tracta de passar gaire temps sent introspectius, fent una cerca de sentit exclusivament mental, perquè això ens podria portar a una culpabilització estèril, a un careró sense sortida. Més aviat hem d'abandonar-nos en aquest procés per descobrir, enmig de les tenebres, un camí, el nostre camí. Una mena de llavor que integra totes les experiències que hem viscut, també les més negatives, per conduir-nos cap a un ordre creador, per fer-nos cocreadors de nosaltres mateixos. És això fer el sagrat, etimologia del mot *sacrifici*. Un terme que ha perdut el seu sentit original, però si a partir del patiment construïm el sagrat, enfilem el camí de la llum".

Malgrat tot, no cal esperar que ens succeeixin coses terribles per interessar-nos per les qüestions de la fe. "Per què esperar que els turments vinguts de l'exterior ens diguin qui som? Per què esperar les grans catàstrofes per aprendre a sortir d'allò que no som? La Bíblia, com la vida -segueix explicant Souzaenelle-, ens ensenya la necessitat interior d'aquest verb que apareix tan sovint a les Escripures: *sortir*. Tot comença aquí, i hem de fer silenci per escoltar en el nostre interior, ben endins, la mateixa Paraula que va escoltar Abraham: «Surt del teu país... Ves cap a tu»".

OPINIÓ

Tres ulls per mirar-nos

SÍLVIA PALAU PUJOLS
CENTRE ZEN BARCELONA

La manera com ens mirem a nosaltres mateixos pot ser de gran ajuda per al nostre equilibri corporal i mental. Podem dir, doncs, que tenim tres ulls: l'ull del cos, l'ull de la ment i l'ull de l'esperit. L'ull del cos és aquell que ens permet sentir el que el nostre cos ens explica si som capaços d'aturar-nos. En els temps actuals, per a moltes persones el seu cos té una alçada d'uns 30 centímetres, els que van des del crani fins al coll, perquè oblidem el que segueix a continuació. L'energia està concentrada en la part mental i es deixa de percebre la realitat corporal. Amb aquesta insensibilització es deixa, per exemple, de posar atenció en la forma d'alimentar-nos, qualsevol cosa va bé per calmar la gana, sigui o no sigui saludable, sigui o no sigui respectuosa amb el medi.

Observar el cos no té res a veure amb una mirada neuròtica sobre cada petit símptoma, sinó tot el contrari, és aturar-nos, respirar-nos, portar l'atenció més

Tenim tres ulls o maneres de mirar-nos que no estan separats perquè som una unitat cos-ment-esperit

avall del coll i deixar que sigui el cos qui s'expressi. L'ull de la ment és el que ens permet observar els pensaments sense jutjar-los, veure'ls amb una nova mirada situada en el nostre interior, des d'un espai d'acceptació d'allò que apareix a la ment sense emetre judicis de valor, de bo o de dolent. Observar sense intervenir per així poder transformar. El tercer ull és el de l'esperit, el de la transcendència. Quan estem en meditació o observant la bellesa del planeta, quan mirem l'immens mar blau, podem percebre que formem part d'un tot més gran. Intuir que podem anar més enllà de nosaltres mateixos i sentir la calma que apareix quan ens obrim.

En definitiva, tres ulls o maneres de mirar-nos que no estan separats perquè som una unitat cos-ment-esperit. Una unitat que no podem oblidar perquè quan es trenca podem aparèixer petits o grans desequilibris.

GETTY

Gent

TEXT:
XXXXXXXXXXXXXX

Títolasdjfh agsdjfhgsjdhadsh

Segons l'autora del llibre hi ha cinc contaminants que són els més comuns. Els dos primer font d'una contaminació erar problemes intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de **focontaminació (foto1)** electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l'habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisl.

aQuisque nulla nisi, porta ac dapibus sit amet, tempus sollicitudin neque. Vestibulum diam lacus, rutrum ac laoreet non, cursus eu risuspendisse semper ultrices dui, id commodo elit varius sit amet. Mauris facilisis porttitor dolor. Nunc

Títolasdjfh agsdjfhgsjdhadsh

Segons l'autora del llibre hi ha cinc contaminants que són els més comuns. Els dos primer font d'una contaminació erar problemes intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de **focontaminació (foto1)** electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l'habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisl.

aQuisque nulla nisi, porta ac dapibus sit amet, tempus sollicitudin neque. Vestibulum diam lacus, rutrum ac laoreet non, cursus eu risuspendisse semper ultrices dui, id commodo elit varius sit amet. Mauris facilisis porttitor dolor. Nunc

Quisque ut arcu augue, vitae aliquet

Segons l'autora del llibre hi ha cinc contaminants que són els més comuns. Els dos primer font d'una contaminació erar problemes intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de **focontaminació (foto1)** electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l'habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisl.

Maecenas suscipit feugiat lli, nec bibendum orci mi in elit. In ante leo, blandit noe sIn sit amet ris velit. Nulla ac dolor magna, id eleifend velit. Quisque consequat diam in eros suscipit eu fringilla arcu faucibus. Aenean vel diam est, non sodales neque. Fusce sed molestie ipsum. Nam et sagittis purus. In pretium condimen.